

Jurar fidelitat als agricultors

Fa uns quants anys, quan escrivíem sobre la bogeria que són les subvencions agrícoles europees, un servidor va referir-se a la “norma política de Richard Scarry”. La majoria de polítics s’han d’enfrontar a qualsevol professió o sector que apareix habitualment als llibres infantils (com els del difunt Scarry). Això atorga un poder enorme a persones com ara agricultors, pescadors, metges, bombers o –per citar una magnífica obra del cànon de Scarry– a les empreses que construeixen “cotxes i camions”. Aquesta norma generalment no és bona per als contribuents, cosa que també té la seva lògica: els llibres il·lustrats gairebé mai no presenten persones que aportin grapat de diners al Govern.

La norma de Scarry va ser posada a prova un cop més el 7 de març a la primera Cimera sobre Agricultura d’Iowa, un fòrum a l’estil de les campanyes, per als polítics que pensen concórrer a la Casa Blanca el 2016. Fent palesa la influència d’Iowa com a indret que acull els primers *caucus* del cicle d’eleccions presidencials, la cimera va atreure nou presumptes candidats, tots ells republicans. Els demòcrates també hi estaven convidats, però van declinar participar-hi. Figures rellevants com Jeb Bush, ex-governador de Florida; Scott Walker, governador de Florida, i Chris Christie, governador de Nova Jersey, van passar tots per la tarima, al costat d’un tractor verd resplendent, per dir a un públic de productors de gra (blat de moro), de carn porcina i a centenars de periodistes que estimen molt els pagesos i els ramaders.

La trobada va ser una mostra sense precedents de la força del *lobby* agrícola. Més que esperar que els periodistes els fessin parlar sobre les seves posicions mesos abans de la campanya electoral, els nou republicans van estar-se vint minuts a l’escenari responnent preguntes de l’organitzador de la cimera, Bruce Rastetter, un magnat de l’etanol i de la carn porcina, provinent d’Iowa. Les preguntes més esmolades van fer referència al Renewable Fuel Standard (RFS), un mandat federal que obliga les empreses petrolieres a barrejar cada any milers de milions de litres d’etanol al combustible

Quan Ted Cruz és l’única persona que parla amb sentit comú, alguna cosa va malament.

Reproduït amb permís de

per a vehicles. La major part d’aquest etanol prové del gra, en un procés de valor qüestionable per al medi, si bé n’hi ha un nou tipus, fet d’elements com ara tiges de cereals, que és millor per al planeta i per als habitants de països que s’alimenten de gra o que el donen als animals.

Posicionar-se sobre l’RFS és un malson per als republicans ambiciosos. Els que hi són favorables insisteixen que l’etanol ha creat 73.000 llocs de treball a Iowa i molts més en tota la zona, electoralment important, del Midwest. Declaren que cada barril destil·lat comporta comprar menys petroli a règims estrangers que odien els Estats Units. El *lobby* del gra afegeix que els dubtes recents entorn del futur de les vendes d’etanol han afectat els ingressos de les granges i això ha costat llocs de treball, també a les fàbriques de tractors d’Iowa. El governador d’Iowa, Terry Branstad, que diu que la Cimera sobre Agricultura és una manera “brillant i valenta” d’informar els candidats presidencials sobre el món agrícola, apunta que l’agricultura va estar en auge durant les eleccions del 2008 i del 2012 i, per tant, no se’n va parlar gaire. Amb els preus a la baixa, diu que els agricultors estan “del tot atemorits”.

Tanmateix, l’RFS és un exemple patent d’intromissió del Gran Govern. És incòmode, per dir-ho finament, per a un conservador partidari d’un govern limitat d’afavorir normatives que forcen els nord-americans a comprar més del que voldrien d’alguna cosa. Perquè l’RFS –cosa encara pitjor per als republicans– molesta el sector del petroli, que guanya un bon pessic barrejant una mica d’etanol amb

la gasolina però al qual no agraden els plans de fer-li’n afegir més quantitat.

La majoria de republicans presents a la cimera va intentar aconseguir totes dues bandes. Van fer força escàndol menystenint la regulació federal i van declarar amb veu ben alta la seva fe en els mercats lliures. Van expressar la confiança que els agricultors, i no pas els buròcrates, saben millor com gestionar la terra. Això va donar peu a algunes reminiscències sentimentals. “He estat assegut a la vora d’un camí i he vist com es perdia una collita de blat per culpa d’una tempesta”, sospirava Rick Perry, ex-governador de Texas i fill de pagesos. Bush va assenyalar que Florida té moltes plantacions de cítrics. En preguntar-li si dóna suport a les normatives que obligarien a etiquetar tots els productes segons el país d’origen, va aconseguir enamorar cristians, gent d’Iowa i hispans en una única resposta, i a més a més presentant-se com un home corrent, amant de la família. Bush –la dona del qual és mexicana– va explicar que l’endemà de la cimera, sortint de missa, aniria a un supermercat Publix i faria la compra per passar diumenge a la seva casa de Florida. Al menú hi hauria vedella d’Iowa i el seu *guacamole* especial. “M’agrada saber d’on prové aquell advocat”, va dir.

Després, set dels nou republicans van murmurar que l’RFS és la llei i que, com a tal, s’hauria d’aplicar, o s’hauria de mantenir durant un temps per donar seguretat als agricultors. Les forces del mercat finalment prevaldrien, va dir delicadament Jeb Bush, de manera que els agricultors potser no necessitarien l’RFS després del 2022 “o en algun moment en el futur”. Aquest tracte amable va suposar un canvi oportú per a alguns. Walker abans denunciava els mandats sobre l’etanol acaloradament, dient que eren “plans centralistes” i “fonamentalment equivocats”. Però el governador de Wisconsin no pot enemistar-se amb un Estat veí com Iowa, ple de conservadors devots i estalviadors del Midwest com ell. Walker va dir a la cimera que vol veure com evoluciona l’RFS, si més no per ara.

Traducció d’Arnau Figueras